

Broj: 01-01-1752/22
Sarajevo, 4.11.2022. godine

USTAVNI SUD BIH
Reisa Džemaludina Čauševića 6
71000 Sarajevo

USTAVNI SUD BOSNE I HERCEGOVINE			
Datum prijema:		- 7 - 11 - 2022	
Vrsta upis	Broj	Priloga	Priloga

Predmet: Zahtjev za ocjenu ustavnosti 11 poslanika u Predstavničkom domu Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine

Poštovani,

U prilogu Vam dostavljamo Zahtjev za ocjenu ustavnosti konkretnih odredbi Poslovnika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", br. 79/14, 81/15, 97/15 i 53/22)

Poslanici u Predstavničkom domu:

Denis Zvizdić

Predrag Kojović

Saša Magazinović

Nermin Nišić

Zukan Helez

Nada Mladina

Mirsad Kukić

Aida Baručija

Edita Đapo

Mirjana Marinković Lepić

Damir Arnaut

Na osnovu člana VI.3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 20. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, dostavljamo

ZAHTJEV ZA OCJENU USTAVNOSTI

Konkretnih odredbi Poslovnika Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik BiH, br. 79/14, 81/15, 97/15 i 53/22) (u daljem tekstu Poslovnik Predstavničkog doma).

I. Osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma

Član 30. stav (5) Poslovnika Predstavničkog doma:

„(5) Komisije među svojim članovima biraju predsjedavajućeg, te prvog i drugog zamjenika predsjedavajućeg. Oni se biraju iz tri konstitutivna naroda.“

Član 52. stav (3) Poslovnika Predstavničkog doma

„(3) Zajednička komisija među svojim članovima bira predsjedavajućeg, te prvog i drugog zamjenika predsjedavajućeg, koji se biraju iz tri konstitutivna naroda. Predsjedavajući i prvi zamjenik predsjedavajućeg ne mogu biti članovi istog doma.“

Član 54. stav (2) Poslovnika Predstavničkog doma

„(2) Zajednička komisija odlučuje prostom većinom glasova onih koji su prisutni i koji glasaju, uz uslov da ta većina uključuje najmanje jednu trećinu članova svakog doma koji su prisutni i koji glasaju i jednog predstavnika iz svakog konstitutivnog naroda, čiji je najmanje jedan predstavnik prisutan i glasa. Izuzetno od ove odredbe, kada Zajednička komisija za administrativne poslove donosi konačne odluke, primjenjuje odredbe iz čl. 85. i 86. ovog poslovnika.“

Član 129. stav (2) Poslovnika Predstavničkog doma

„(2) Zajednička komisija za usaglašavanje nastoji postići dogovor o identičnom tekstu. Za postizanje dogovora neophodna je većina glasova svih članova zajedničke komisije za usaglašavanje i u toj većini zastupljenost sva tri konstitutivna naroda, kao i većina iz svakog doma.“

II. Odredbe Ustava BiH sa kojim osporene odredbe Poslovnika nisu usaglašene

Podnosioci zahtjeva smatraju da su navedene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma nisu u skladu s članom II/2. i II/4. Ustava BiH u vezi s članom 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju; članom II/4. Ustava BiH u vezi s članom 5. Međunarodne konvencije o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije, kao i s čl. 2, 25. i 26 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima; te članom 14. u vezi s članom 3. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju.

III. Dopustivost

Ovaj zahtjev je dopustiv jer ga podnosi jedna četvrtina članova Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine BiH, u skladu sa čl. VI.3.a) Ustava BiH.

Što se tiče nadležnosti Ustavnog suda da ocjenjuje ustavnost odredbi ovog konkretnog akta, podnosioci zahtjeva podsjećaju da je Poslovnik Predstavničkog doma propisan Ustavom Bosne i Hercegovine, te da – identično kao i kada su u pitanju Pravila Ustavnog suda – „ima specifičnu ustavnu prirodu...“, odnosno da „s obzirom na takvu ustavnu prirodu ovog akta, te na činjenicu da taj akt svoje izvorište ima direktno u Ustavu Bosne i Hercegovine,“ Poslovnik Predstavničkog doma se, kao i Pravila Ustavnog suda, može „smatrati *sui generis* 'zakonom' u smislu člana VI/3a. Ustava Bosne i Hercegovine“ (Vidi U-7/13, Para. 11.).

Podnosioci zahtjeva, istovremeno, smatraju da se dalja analogija iz navedene Odluke Ustavnog suda BiH ne može primjeniti na Poslovnik Predstavničkog doma. Naime, iako po pitanju Pravila Ustavnog suda „ne može doći do bilo kakvog 'spora' između dvaju entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, čiju bi ustavnost Ustavni sud bio nadležan da ocjenjuje...“ (Vidi U-7/13, Para. 11.), to nije slučaj sa Poslovníkom Predstavničkog doma.

Prije svega, nadležnosti komisija Predstavničkog doma se tiču brojnih institucija Bosne i Hercegovine. Nadležnosti tih komisija, između ostalog, su da „dostavlja mišljenja Ustavnom sudu BiH“ (čl. 44.1)(g) Poslovníka), „razmatra pitanja rada institucija BiH, nadležnih za pitanja vanjskih poslova i međunarodnih odnosa“ (čl. 45.1)(e) Poslovníka); sva pitanja koja se „odnose na Centralnu banku BiH“, kao i „izvještaje Ureda za reviziju institucija BiH;“, „otklanjanje nedostataka utvrđenih u revizorskom izvještaju;“ (čl. 47.1)(a), (j) i (k) Poslovníka), te brojne druge.

Neke od tih nadležnosti, šta više, su eksplicitno propisane različitim zakonima, poput nadležnosti za „obavljanje nadzora nad zakonitošću rada“ Obavještajno-sigurnosne agencije BiH (Agencija), „davanje mišljenja“ o imenovanjima čelnih ljudi Agencije, kao i o prijedlogu budžeta Agencije, te za „provođenje istrage o radu Agencije“ (Zakon o Obavještajno-sigurnosnoj agenciji Bosne i Hercegovine¹, čl. 19. Također, Zakonom o ombudsmenu za ljudska prava BiH² je propisano da Parlamentarna skupština BiH „osniva posebnu ad hoc komisiju koja objavljuje javni poziv i nakon sprovedene procedure utvrđuje listu kandidata“ za poziciju ombudsmena za ljudska prava BiH, a na privremene komisije primjenjuju se ista osporena pravila kao i na stalne komisije (čl. 30. stav 5. Poslovníka, vezano za čl. 29. Poslovníka).

Konačno, Zakon o parlamentarnom nadzoru³ propisuje izuzetno široke nadležnosti komisija PS BiH, uključujući ovlaštenja „da pozove lica da se pojave pred njom, te da predoče informacije i dokumente potrebne za obavljanje njene funkcije.“ Zakon, inter alia, nalaže da „Pozvana lica dužna su odazvati se pozivu, svjedočiti, dati pojašnjenja i odgovoriti na pitanja“, da „Informacije i dokumenti koje komisija zatraži na uvid moraju biti dostavljeni do datuma koji ona utvrdi, te da „Nadzirane institucije obavezne su saradivati s komisijom za istrage i pružati joj svu potrebnu pomoć i informacije u obavljanju njenih poslova i zadataka.“ (čl. 29. Zakona o parlamentarnom nadzoru).

¹ "Sl. glasnik BiH", br. 12/04.

² "Sl. glasnik BiH", br. 19/2002, 35/2004, 32/2006, 38/2006 - ispr. i 50/2008

³ "Sl. glasnik BiH", br. 25/08.

S obzirom na ove, te brojne druge, eksplicitno propisane i često isključive nadležnosti komisija u Parlamentarnoj skupštini BiH, uključujući njihove široke nadležnosti prema brojnim institucijama Bosne i Hercegovine, jasno je da može doći do spora „između institucija Bosne i Hercegovine, čiju bi ustavnost Ustavni sud bio nadležan da ocjenjuje“, a uzimajući u obzir prima facie diskriminaciju poslanika koji nisu pripadnici konstitutivnih naroda po pitanju rukovodstva i vrijednosti glasa u tim komisijama.

Da izbijanje spora po ovakvim pitanjima nije samo teoretska, već i stvarna mogućnost, dokazuje primjer odbijanja ministra pravde BiH da se pojavi pred Istražnom komisijom Predstavničkog doma za utvrđivanje stanja u pravosudnim institucijama Bosne i Hercegovine, zbog čega je čak pokrenuta i njegova smjena. Kao razlog odbijanja, ministar Grubeša je naveo nedostatak članova iz reda hrvatskog naroda.⁴ Ministar Grubeša je ovo pitanje otvorio iako jasno nisu ni postojali uslovi za imenovanje člana kolegije Istražne komisije iz reda hrvatskog naroda zbog nedostatka članova iz reda tog naroda u Istražnoj komisiji uopće, a o čemu je Istražna komisija usvojila Zaključak.⁵

Eksplicitno propisana nemogućnost imenovanja člana neke komisije isključivo zbog nepripadnosti nekom od konstitutivnih naroda, s druge strane, predstavlja jasnu diskriminaciju na osnovu etničke pripadnosti,⁶ odnosno neizjašnjavanja o pripadnosti.⁷ Djelovanje čije je rukovodstvo, odnosno način odlučivanja, zasnovano na diskriminatornim osnovama, a koje komisije pri tom odlučuju o brojnim pitanjima koja utiču i na prava Ostalih, bi otvorilo mogućnost spora između različitih institucija Bosne i Hercegovine. Ovo će posebno postati slučaj u idućem sazivu Predstavničkog doma, u kom će, prema raspoloživim podacima, mandat upražnjavati najmanje dvoje poslanika iz reda Ostalih.

Ta mogućnost je stvarna jer ovlasti članova rukovodstva komisija nisu ceremonijalne prirode, već uključuju značajne operativne nadležnosti, uključujući da „Predsjedavajući komisije ima ista ovlaštenja i kompetencije kao predsjedavajući Doma, primijenjeno na postupke i rasprave u komisiji“, (čl. 33. Poslovnika), da “Ako predsjedavajući komisije ne prisustvuje sjednici komisije, dužnost predsjedavajućeg obavlja prvi zamjenik predsjedavajućeg. Ako prvi zamjenik predsjedavajućeg ne prisustvuje sjednici komisije, dužnost predsjedavajućeg obavlja drugi zamjenik predsjedavajućeg”, (čl. 34. Poslovnika), te da “Ako predsjedavajući komisije ne sazove sjednicu kada se to od njega zatraži, sjednicu saziva jedan od zamjenika predsjedavajućeg komisije” (čl. 35. Poslovnika).

Pored činjenice ove odredbe Poslovnika Predstavničkog doma pripadnicima konstitutivnih naroda daju – *ex officio* – veće ovlasti nego što ih mogu imati članovi komisija iz reda Ostalih, glasovi takvih članova iz reda Ostalih prema osporenim odredbama Poslovnika vrijede manje od glasova članova iz reda konstitutivnih naroda, što također može dovesti do “spora između institucija Bosne i Hercegovine”. Naime, ukoliko se donese odluka Zajedničke komisije koja

⁴ 17. sjednica Predstavničkog doma od 25.2.2021., Stenogram na https://static.parlament.ba/doc/138564_17.%20PD%2025.02.2021_.pdf.

⁵ Izvještaj o radu Istražne komisije, 35. sjednica Istražne komisije od 8.6.2022., <https://www.parlament.ba/data/dokumenti/ad-hoc-komisije/35.%20sjednica%20PIK-a%20-%20kompletirani%20i%20spojeni%20-B.pdf>.

⁶ *Sejdić i Finić protiv Bosne i Hercegovine*, [GC], No. 27996/06 i 34836/06, ECHR 2009.

⁷ *Zornić protiv Bosne i Hercegovine*, No. 3681/06, ECHR 2014.

uključuje većinu onih koji su prisutni i glasaju, bar jednu trećinu iz svakog doma, te bar jedan glas iz svakog konstitutivnog naroda, odluka je usvojena. Ako su zadovoljena prva dva uslova, a postoji glas članova iz dva od tri konstitutivna naroda, kao i glas člana iz reda Ostalih, odluka prema osporenim odredbama Poslovnika neće biti usvojena.

Ovakva diskriminacija jasno može dovesti do spora između institucija Bosne i Hercegovine.

Identična situacija je i sa zajedničkom komisijom za usaglašavanje različitih tekstova zakona, gdje prema osporenim odredbama Poslovnika članovi takve komisije iz reda konstitutivnih naroda mogu imati presudan glas da li će neki zakon biti usvojen, a članovi iste takve komisije iz reda Ostalih ne mogu, što jasno može

S obzirom na sve navedeno, ovaj Zahtjev je dopustiv.

IV. Meritum

Osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma uspostavljaju potpunu zabranu učešća izabranih poslanika koji nisu pripadnici konstitutivnih naroda u rukovodstvu bilo koje komisije – stalne ili privremene. S obzirom da se radi o najmanje sedam stalnih komisija Predstavničkog doma,⁸ odnosno najmanje šest stalnih zajedničkih komisija,⁹ kao i o većem broju privremenih komisija, neke od kojih su eksplicitno propisane različitim zakonima, radi se o diskriminaciji širokih razmjera.

Također, glasovi članova komisija iz reda Ostalih – iako potpuno jednaki u samom Predstavničkom domu – prema osporenim odredbama Poslovnika Predstavničkog doma imaju značajno manju vrijednost u komisijama u odnosu na glasove pripadnika konstitutivnih naroda.

Diskriminacija je u ovom slučaju nesporna jer:

1. Uspostavljena je na osnovu etničke pripadnosti jer su poslanici u Predstavničkom domu koji se ne izjašnjavaju kao pripadnici nekog od tri konstitutivna naroda tretirani različito od poslanika iz reda nekog od ta tri naroda.
2. Prava tih poslanika su umanjena na način da se narušava sama priroda i efektivnost tih prava, jer im se onemogućava da u istoj mjeri upražnjavaju svoja prava i obaveze propisane Poslovníkom Predstavničkog doma, a koji jasno precizira veća prava i obaveze rukovodstva komisija u odnosu na ostale članove tih komisija, odnosno veću vrijednost glasa poslanika iz reda nekog od tri konstitutivna naroda, te
3. Osporene odredbe nemaju objektivno i razumno opravdanje, odnosno ne strijeme legitimnom cilju i nisu razumno proporcionalne bilo kakvom legitimnom cilju, jer su značajno restriktivnije od samog Ustava BiH – koji je dio mirovnog sporazuma sklopljenog u jeku ratnih destavava, te koji je i u takvim okolnostima restrikcije prema pripadnicima Ostalih propisao isključivo u Domu naroda i rukovodstvu Predstavničkog doma, ali ne i po pitanju članstva u rukovodstvu komisija ili pak vrijednosti glasa u odnosu na ostale poslanike u Predstavničkom domu.

⁸ Poslovnik Predstavničkog doma, čl. 43.

⁹ *Ibid.*, čl. 58.

Praksa Evropskog suda za ljudska prava jasno drži da diskriminacija „označava različito postupanje bez objektivnog i razumnog opravdanja prema licima koja su se našla u sličnom položaju“ (*Sejdić i Finci protiv Bosne i Hercegovine*, Para. 55.). U konkretnom slučaju, osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma jasno propisuju različito postupanje protiv poslanika iz reda Ostalih u odnosu na poslanike iz reda bilo kog od tri konstitutivna naroda, za što ne postoji objektivno i razumno opravdanje. To, prema praksi Evropskog suda predstavlja diskriminaciju, te zbog toga treba biti stavljeno van snage.

Evropski sud je također jasan po pitanju standarda koji se tiče „slične situacije“. Kako je taj sud odlučio, „prvi uslov je da treba postojati razlika u tretmanu između osoba u relevantno sličnim situacijama“.¹⁰ Osobe na koje se diskriminacija odnosi nisu samo u sličnim, već u identičnim, situacijama kao osobe koje su *bolje* tretirane – svi su poslanici u Predstavničkom domu, svi su birani na isti način, u istim izbornim jedinicama, ni jedni ni drugi nemaju preferencijalan tretman pri izboru, svi imaju pravo i obavezu služiti u komisijama Predstavničkog doma, ali samo poslanici koji su pripadnici nekog od konstitutivnih naroda mogu biti u rukovodstvu komisija, te je glas tih poslanika u tim komisijama vrijedniji od glasova poslanika iz reda Ostalih.

Restrikcija ovih prava je toliko značajna da bez sumnje umanjuje njihovu prirodu i efektivnost. Ako član komisije iz reda Ostalih ne može – za razliku od članova iz reda konstitutivnih naroda – samostalno ishoditi sazivanje sjednica, učestvovati u radu rukovodstva komisije, ishoditi ili blokirati donošenje neke odluke, a sve to zbog svoje etničke pripadnosti, nema sumnje da su prava takvog člana umanjena na način da utiču na samu prirodu i efektivnost tih prava. Također, Poslovnik Predstavničkog doma propisuje obavezu učestvovanja u radu komisija (čl. 7. stav 2), te poslanici iz reda Ostalih ne mogu ni izbjeći diskriminatoran tretman kroz odbijanje da učestvuju u komisijama u kojim ne mogu ostvariti ravnopravan tretman.

Šta više, potpuno isključivanje svih poslanika u Predstavničkom domu iz reda Ostalih iz članstva u rukovodstvu svih 13 stalnih i potencijalno još toliko privremenih komisija tokom jednog mandata predstavlja potpuno narušavanje prirode prava na učešće u neposredno izabranom organu vlasti – jer je upravo inkluzija „sama priroda“ tog prava. Inkluzija je u srcu prava na zastupanje, a zastupanje potvrđuje prirodu prava koje je zaštićeno. Kako je Evropski sud odlučio, „u 21. vijeku, pretpostavka u demokratskom društvu treba ići u pravcu inkluzije.“¹¹

Također, iako poslanici iz reda Ostalih nisu u potpunosti uskraćeni za pravo da participiraju u političkom procesu¹² jer im je omogućeno da budu birani u Predstavnički dom i budu članovi komisija, praksa Evropskog suda je nadasve jasna u smislu da „smatra da nikakva razlika u tretmanu koja je zasnovana isključivo ili u odlučujućoj mjeri na etničkom porijeklu osobe može biti objektivno opravdana u savremenom demokratskom društvu izgrađenom na principima pluralizma i poštivanja različitih kultura.“¹³ Operativan dio ove odluke,

¹⁰ *Carson and Others v. The United Kingdom* [GC], no. 42184/05, ECHR 2010, § 83.

¹¹ *Hirst v. The United Kingdom* (No. 74025/01), ECHR 2004, § 59.

¹² *Aziz v. Cyprus*, no. 69949/01, ECHR 2001.

¹³ *Timishev v. Russia*, cited above, § 58 (emphasis added).

naime, precizira „*nikakvu* razliku u tretmanu”, tako da bilo kakav pokušaj da se razdvoji potpuna zabrana učešća u slučaju *Aziz* od djelomične koju propisuju osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma bi bio u suprotnosti od prakse Evropskog suda po pitanjima koja se tiču diskriminacije na osnovu etničkog porijekla.

Što se tiče objektivnosti i opravdanosti različitog tretmana u osporenim odredbama Poslovnika Predstavničkog doma, Evropski sud je u svojoj odluci *Sejdić i Finci protiv Bosne i Hercegovine* istakao:

„iako se Sud slaže s Vladom da nijedna odredba Konvencije ne traži potpuno napuštanje mehanizama podjele vlasti koji su svojstveni Bosni i Hercegovini i da možda još uvijek nije sazrelo vrijeme za politički sistem koji bi bio samo odraz principa vladavine većine, Mišljenja Venecijanske komisije (vidjeti tačku 22. u tekstu) jasno pokazuju da postoje takvi mehanizmi podjele vlasti koji ne vode automatski do potpunog isključenja predstavnika ostalih zajednica. U vezi s ovim, Sud je podsjetio da mogućnost da se drugačijim sredstvima postigne isti cilj predstavlja važan faktor u ovoj oblasti (vidjeti *Glor protiv Švicarske*, br. 13444/04, tačka 94, 30. april 2009.).“¹⁴

S tim u vezi, podnosioci zahtjeva ne osporavaju da u multi-etničkoj zemlji poput Bosne i Hercegovine jeste razumno i opravdano osigurati da svaki organ vlasti odražava multi-etnički karakter društva – kroz odredbe koje, primjera radi, zabranjuju da u rukovodstvu neke komisije bude više od jednog pripadnika konstitutivnog naroda ili Ostalih – ali potpuna zabrana učešća svih koji nisu pripadnici konstitutivnih naroda ne može biti razumna ni opravdana.

U tom smislu, čak i ukoliko bi se prihvatilo da razlika u tretmanu koja je ovim osporena teži legitimnom cilju – jednaka raspodjela vlasti između tri najbrojnije etničke grupe – ne postoji razuman odnos proporcionalnosti i primjenjenih mjera i ciljeva kojima se teži. Konkretno, Evropski sud nikada nije podržao tvrdnju da restrikcije u službi u izabranim organima vlasti i tijelima tih organa koje su zasnovane na nepromjenjivim kategorijama poput etničke pripadnosti mogu predstavljati proporcionalan odgovori na nešto što bi u drugim okolnostima mogao biti put ka legitimnom cilju.

Šta više, određene osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma propisuju da u praksi, u određenim situacijama (kada je potrebno pozitivno mišljenje neke od zajedničkih komisija ili kroz usaglašavanje različitih tekstova prijedloga zakona) nije moguće donijeti zakon bez bar jednog glasa iz svakog konstitutivnog naroda, iako Ustav BiH nije nametnuo tako visoke restrikcije, pogotovo kada su u pitanju glasovi poslanika iz Predstavničkog doma. Ustav BiH takve restrikcije nije nametnuo ni po pitanju glasanja u Domu naroda, gdje se odluke usvajaju kroz kombinaciju opće i entitetske većine, te gdje je moguće odluke usvojiti glasovima pripadnika dva konstitutivna naroda.

Također, visina štete koju poslanici iz reda Ostalih trpe zbog razlike u tretmanu je neproporcionalna važnosti bilo kakvog cilja koji bi mogao biti postignut kroz takvu razliku u tretmanu. Pravo da budu birani u rukovodstvo ne bi, naravno, rezultiralo pravom da budu u tom

¹⁴ *Sejdić i Finci protiv Bosne i Hercegovine*, § 48.

rukovodstvu, te je potpuna zabrana – čak i u situacijama u kojim pripadnici nekog naroda ne žele da služe rukovodstvu komisije – potpuno neproporcionalna bilo kakvom cilju kom se navodno strijemi.

Konačno, za razliku od odredbi Ustava BiH koje su razmatrane u slučaju *Sejdić i Finci protiv BiH*, gdje je Bosna i Hercegovina – putem svog Agenta – negirala, neuspješno, odgovornost za usvajanje tih diskriminatornih odredbi, osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma su usvojene u redovnoj proceduri Predstavničkog doma 2014. godine – čak 12 godina nakon što je Bosna i Hercegovina svojom voljom postala članica Vijeća Evrope, te 9 godina nakon što je Protokol 12 Evropske konvencije stupio na snagu, uključujući kroz potpis i ratifikaciju od strane nadležnih institucija Bosne i Hercegovine. Šta više, osporene odredbe Poslovnika nisu u bilo kojoj mjeri uslovljene odredbama Ustava Bosne i Hercegovine niti bilo kog drugog dijela Daytonskog mirovnog sporazuma.

V. Zaključak

S obzirom na sve navedeno, podnosioci Zahtjeva traže da Ustavni sud BiH odluči da osporene odredbe Poslovnika Predstavničkog doma nisu u skladu s članom II/2. i II/4. Ustava BiH u vezi s članom 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju; članom II/4. Ustava BiH u vezi s članom 5. Međunarodne konvencije o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije, kao i s čl. 2, 25. i 26 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima; te članom 14. u vezi s članom 3. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju, te da naloži Predstavničkom domu da iste izmjeni u skladu sa Odlukom Ustavnog suda BiH.

Poslanici u Predstavničkom domu:

Denis Zvizdić

Predrag Kojović

Saša Magazinović

Nermin Nikšić

Zukan Helez

Nada Mladina

Mirsad Kukić

Aida Baručija

Edita Đapo

Mirjana Marinković Lepić

Damir Arnaut